

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm. Germandis Boktr.-Akteb.

N:r 23 (233)

Fredagen den 3 juni 1892.

5:te årg.

<p>Prenumerationspris pr år: Idun med Modetidning och kolorerade planscher kr. 8:— Idun m. Modet. utan kol. pl. > 6: 50 Idun ensam..... > 4:—</p>	<p>Byrå: Klara v. Kyrkogata 7, 2 tr. (Aftonbladets nya hus.) Prenumer. sker i landsorten å post- anstalt, i Stockholm hos redaktion.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 12—1. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösennummerspris 15 öre. (vid kompletteringar).</p>	<p>Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.</p>
--	---	---	---	--

Hertiginnan Anne d'Uzès.

Paris' furstinna Metternich», hertiginnan d'Uzès, är ett namn, som Iduns läsarinna ofta möta i pressens spalter i förbindelse med skildringarna af allt det mest lysande, mest förfinade af världsstadens eleganta lif. Just i dessa dagar har senast förtäljts, hur hon strålade som den förnämsta stjärnan vid den storartade välgörenhetsfest, som afhöllits i Hôtel de Ville och erkännes som en af glanspunkterna i den pågående säsongen. En af våra medarbetare, hvilken personligen lärt känna den firade kvinnan, har i dag åtagit sig att till hennes bild, som för den svenska damtidningens räkning af henne själf öfverlämnats i hans hand, äfven teckna konturerna af hennes personlighet.

* * *

Hertiginnan d'Uzès är diktarinna.

Det var några månader sedan hennes senaste roman, den första som »Manuela» signerat, lades i boklädsfönstren.

Romanen om jordmasken, som tillbeder en stjärna, äfventyraren, bohémaren och kommunar-

den Julien Masly, som vågar höja sina blickar till prinsessan de Kormornas — hon skjuter den lidelsefulle ifrån sig, mildt, ej utan hemlig sympati, men skjuter honom ifrån sig ändå, som en olycklig vän — och som slutar med ett »själfmord», som leder honom, oskyldig, till galèrerna för lifstid.

Hertiginnan d'Uzès' bok utkom samma dag som Georg Ernest Boulanger, efter att ha sett alla sina illusioner jordade, gick att sluta sin andra roman på grafven i Ixelles.

Sällsamma ödets lek! Ty hvem var denne Julien Masly om icke soldaten och äfventyraren Boulanger, Julien Masly, denne otämjde kommunard, dennes på massans axlar burne dämagog, som prinsessan ledde in på andra vägar, liksom hertiginnan d'Uzès för den sak, hon ansåg vara den rätta, med sitt guld köpte demokratchefen, som i början eskorterades af en legion sansculotter?

Diktarinna hade velat dikta en roman, en roman i lifvets verklighet, och hon gick med i boulangismen.

* * *

Hvar odygd åker fram, har hon sitt straff på medan: Som skugga följer kropp, så följer huggnad dygd:
Ho lustan hysa vill, han måst ock hysa svedan. Odygdens följe är nöd, ånger, skam och blygd.

S. COLUMBUS.

Hon beslöt en dag att ställa tre millioner till Boulangers disposition. Först ville hon dock anförtro sig åt greffen af Paris, orléanisternas tronpretendent, eller — för att vara rojalistiska — låtom oss säga »Philippe VII». Och för att förbereda detta möte, vände hon sig till hans broder, hertigen af Chartres, som dock var absolut anti-boulangistisk och förklarade sig på inga villkor vilja blanda sig i affären. Det var då, som hertiginnan d'Uzès kastade hufvudet tillbaka med de stolta orden:

»Où passe le premier pair de France, le roi de France peut passer!» (Dit förste pären af Frankrike kan gå, dit kan ock konungen af Frankrike gå!)

Och rätt att vara stolt har hertiginnan.

Tänk er: orden »Frihet, Jämnlighet, Broderskap» än en gång strukna på Louvrens murar och i deras ställe liljornas vapen sömmadt på purpurdraperierna därinne, där hofvet nu står samlat... Öfverallt böjda ryggar... tystnad... ordet »Sire!» då och då framhviskad med andaktsfull vördnad framför Bourbonernas gamla tron, där Philippe VII — *Roy de France par la grace de Dieu!* — tagit plats med tronföljaren vid sin sida, Dauphin, eller, som orléans'erna nämna honom, hertigen af Orléans.

Den första *grande dame* bland skarorna därnere heter hertiginnan Crussol d'Uzès, ty hufvudet för hennes ätt har alltid varit förste pär af Frankrike*. Utan rival är hon den glänsande medelpunkten i ett glänsande konungahof.

Dotter till hertig de Rochechouart-Mortemart och syster till den gamle markis de Mortemart, tillhör hon en feodalätt, hvarifrån bland andra utgått den ryktbara markisinnan Athenais de Montespan, hvars söner af Ludvig XIV ej blott legitimerades, utan äfven, för den händelse att Bourboniska linien utdöge, förklarades arfsberättigade till Frankrikes tron.

Men ack, »Philippe VII» är ännu blott grefve af Paris och hertiginnan d'Uzès — hertiginnan d'Uzès!

Det vill säga en inom sitt parti inflytelserik politisk dam, mångfrestande konstnär, celeber sportdam och diktarinna med talang.

Ty det är ej börd allenast och namn, som skänkt hertiginnan d'Uzès — en af de intressantaste kvinnliga företeelserna i dagens Frankrike — den *éclat*, som i så ovanlig grad omstrålar henne.

Hon äger begåfning, en mångsidig begåfning, och hon brukar den i febrilt rastlös verksamhet. Hon vill se allt, vara med om allt och undersöka allt. Hon vill på hvarje område, som det är henne möjligt, använda sina krafter, och hon går nästan ingenstädes spårslöst förbi.

Som jag fått hertiginnans tillstånd att offentliggöra hennes bild i Idun, vill jag kringden samma foga en liten anspråkslös ram af detaljer, som möjligen kunna intressera mina läsare.

* * *

* Det latinska ordet »pairs» betyder jämnlisar, och pärerna voro ursprungligen med konungen jämbördiga vasaller.

Om den *politiska* damen har jag redan nämnt, då jag antydde den ingripande roll, hertiginnan d'Uzès spelade i det boulangistiska dramat, där hon ensam kunnat besvara den under en tid dagligen och till leda framställda frågan: »Hvarifrån komma pänningarne?»

Hon upplefde då romanen »*Julien Masly*». Det upplefda är för resten det enda hon skildrar. Hennes föregående roman t. ex., »*Staccars liten!*», var historien om hennes käraste väninna, som, äfven hon, hade sin idol och sin korta storhetsdröm. Och för att söka stoff för sin penna såges hon ej sällan i tarffig dräkt genomströfva förstädernas utkanter och därvid beträda ställen, där dittills säkerligen ingen hertiginna haft mod att sätta sin fot.

I likhet med en del andra damer af den högsta världen — prinsessan Jeanne Bonaparte t. ex., en brorsdotters dotter till Napoleon I — sysselsätter hon sig därjämte, ej utan framgång, med skulptering.

För teatern har hertiginnan skrivit ett stycke, »*Hjärtat och blodet*», tror jag det hette, som blifvit uppfördt. Nyligen har hon slutat libretton till en opéra-comique, som med musik af en ung kompositör ur societeten, mr Herman Bemberg, skall uppföras på hertiginnans slott.

I de franska landtslotten saknas sällan en teaterscen, och föreställningarna på Bonnelles räknas bland de bästa i sitt slag. Skådespelarna äro naturligtvis herrar af värld: grefve Gramedo, grefve Koziobrodsky, grefve Gonidec, mr René Petit, mr Lehideux, sonen, hertig d'Uzès, och mågen, hertig de Luynes m. fl.; många af dem spela emellertid teater på ett sätt, som skulle hedra verkliga yrkesaktörer.

* * *

Teaterföreställningarna försiggå vanligen, då Hubertus-messan vigt in jaktens tid, då dagarne blekna och hornen ge skall i aflöfvade skogar.

Hertiginnan älskar jakten med passion, jakten liksom riden i allmänhet, och hon bär namn af landets främsta *femme à cheval*, liksom kejsarinnan af Österrike gör det i *sitt* land.

* * *

Efter jakttiden byter societetens lif om skådeplats. Man gör i slutet af november sitt återinträde i Paris, som öfvergafs i juni någon tid efter Grand-Prix-löpningen på Longchamps, och från det gamla slottet i Isle-de-France flyttas så hertiginnans samkväm till hotellet n:r 76 Champs-Elysées.

Att hon här, bland sitt »hof», bär spiran med gracens och begåfningens hela suveränitet, behöfver väl knappast sägas.

Hennes ålder? Jag känner den ej och skulle naturligtvis i alla fall icke...

Om hon är vacker? Döm själf!

En fiut själf full apparition af lika mycken godhet som noblesse!

Sannerligen, hon kan lugnt försumma den franska regel, som en gång bjöd damerna att »läsa om morgonen för att briljera om aftonen!» Ty säger ett talesätt »snål som en Mortemart» (detta gäller dock ej hertiginnan

d'U.), så svarar ett annat till gengäld: »spirituel som en Mortemart».

För esprit finnes det också en god resonansbotten i det henne omgäfvande salongslifvet, som för öfrigt synes ha bevarat mycket af det obestämda »något», af den på samma gång äggande och diskreta bouquet, som lär ha varit så karaktäristisk för umgänget i den gammalfranska societeten.

Här samlas eliten af Frankrikes adel, Faubourg Saint-Germains anrikaste namn med hertigen af Montmorency och prinsarne Léon och Polignac i främsta ledet, samt den stridande rojalismens koryfée, en hertig Larocheoucauld-Doudeauville, en grefve Haussonville, en baron Mackau o. s. v.

Under boulangismen var samlingen mer blandad. Hertiginnans salong spelade då ungefär samma roll som m:me de Récamiers och m:me Talliens under direktoriet: den var samlingspunkten för oppositionen. Man kallade sig orléanist, victorist eller blodrödaste radikal, man var herde eller vis från österlandet, — sak samma, blott man följde den boulangistiska stjärnan.

Särskildt talades det länge om en middag, som hertiginnan den 7 mars 1889 gaf till den blifvande diktatorns ära, och hvarvid hon på sitt bröst bar den betydelsefulla röda nejlikan. I stället för namnet på maträtterna bar mat sedeln då — namnen på de fanfarer, som blåstes före hvarje rätt.

* * *

En dag fick hon det bizarra infallet att än en gång, om blott för ett ögonblick, låta de gamle franske patriciernas ståt lefva upp.

Det var för ett par år sedan, vid dotterns, Simonne's, förmålning med den unge hertig Honoré de Luynes, hertigens af Orléans intime vän.

Plötsligt började det bli lif på slottsgårdarne hos Larocheoucauld, Rochechouart-Mortemart och hvad allt de heta, de gamle seigneurerna i Faubourg Saint-Germain. Konstbesynnerliga pjäser, som liknade vagnar, med ornament och sirliga slingor, drogos fram ur sina gömmor, dammades och putsades, och kastellanen lät sätta hästar i tvåspann där framför, medan valet'erna stego upp på kuskbocken i pudrade peruker, med röda frackar, knäbyxor och silkesstrumpor.

Sedan andra kejsardömet hade man ej djärfts att höja den gamla pompens banér. Revolutionstiden lämnade sorgliga minnen — då folket fick se en herre med allt för arrogant elegans, en s. k. *muscadin*, doppade man honom sans façon i Tuilleriesbassängen —, och hvad de nuvarande republikanerna kunde vara i stånd till, det visste man ej så noga.

Men då nu hertiginnan Crussol d'Uzès' bröllopståg drog fram genom republikens hufvudstad, var det förbi tysta leder. Man applåderade ej, man teg, men tro mig, i tystnaden låg en hyllning. Ty fransmannen har artistöga, och den måleriska glansen bländade.

Ah, dessa seigneurer — Philippe VII:s hof, ett hof utan konung! — dessa brokiga valet'er, orörliga som vaxfigurer, dessa tungt rullande karosser, sirade med vapen, stolta vapen från många århundraden tillbaka!

Det var ett stycke af Frankrikes gångna sekler, som långsamt och värdigt skred förbi i detta sällsamma tåg.

Vid templets portar stannade gengångartåget. Man läste, ristadt därofvän:

FRIHET · JÄMNLIKHET · BRODESKAP

Så trädde man in, ty där brann rökelsen...

Det var en liten stämningsbit, det där, som hertiginnan diktat!

* * *

Och sagor har hon också diktat. Små vackra *sannsagor* om den förnäma damen, som trotsande smitta och förstädernas faror, går att uppsöka nöden och lidandet, att bringa en glimt af hopp i ett par dödssjuka ögon, en rodnad af lycka öfver ett par fattigbleka barnkinder.

Vid en sjukbädd, en gammal kvinnas, möter hon en dag *Louise Michel*, äfven hon en kvinna med ett stort och varmt och uppoffrande hjärta.

Sida vid sida vid sjukbädden! Hertiginnan och petrolösen! Den trosvarma katoliken och den exalterade hedningen, hon som en gång, själf knäfallen, lärde sina skolbarn att sjunga marseljäsen på knä!

Kort därefter mottog hertiginnan ett bref från *Louise Michel*: »Min fru! Vår stackars vän är död. Jag har för er uppsökt ett minne hos henne. Se här ett litet broderi. Mottag det!»

Rörd öfver gåfvan gick hon då upp till fattigkvarteret *Levallois* för att tacka *Louise Michel*. Och från denna stund var det band af uppriktig vänskap knutet, som sedan dess förordat hertiginnan med den sociala revolutionens förkunnarinna, och som satt den gamla, i sig själf välmående »petrolösen» i tillfälle att hjälpa fattiga och lidande bland »*les vieux camarades de la commune*».

— Ah! dessa små sagor, så älskar hertiginnan själf att bekänna, ha bragt henne en tillfredsställelse, långt större än de romaner och... dekorationspjäser, där hon varit och är hjältinnan.

Alvar Arfwidsson.

Junimorgon.

Tidig morgontimma.

Svagt af ljus en strimma skymtar. Gråhvit dimma sluter neyden till.

Ej ett löf sig rörer,
intet tystna'n störer;
blott en finf jag hörer
idligt slå sin drill.

Bernhard Bisberg.

Ferier och öfveransträngning.

Det har dock blifvit sommar! Man väntar alltid på den så otåligt, och därför tycker man, att den kommer så långsamt. Men nu äro snö och isar borta, sjöfarten är i full gång, träden stå i grön skrud, och solen gassar på husväggarna. De unga lockas ut från skolrummet och börja finna behag till och med i sandgården med dess utsikt mot höga husväggar, lekar och stoj taga sin början, och ingen tänker på, att denna glada, lifliga ungdom nyss och endast af en tillfällighet undgått en allvarsam fara, som hotade dem under form af *förkortning af ferierna*.

Det finnes ett ryskt ordspråk, som säger: det är farligt att äta körsbär med de stora, och det ordspråket har besannat sig äfven nu eller åtminstone varit nära att besanna sig. Ty när elementarlärarne af riksdagen skulle få sina körsbär, d. v. s. sin löneförbättring, då blef det ungdomens lott att taga hand om de hårda kärnorna, de förkortade ferierna. Inom riksdagen råder nämligen under vanliga förhållanden den satsen: något för något, intet för intet, och däraf kom det sig, att riksdagen föreskref herrar lärare en viss ökning i arbetstiden såsom kompensation för löneförbättringen. Och på så sätt skulle hela vår skolorngdom få sin arbetstid förlängd, på samma gång föräldrar och målsmän skulle få nöjet att se terminsafgifterna betydligt höjas.

Det är förvånande, att i denna sak så liten hänsyn tagits till ungdomens kraf. Man behöfver visst ej vara någon motståndare till den ekonomiska fördel, som är ifrågasatt för herrar elementarlärare, om man i denna sak ställer sig på skolorngdomens sida, men man kan ej underlåta att fråga sig själf: hvarför skola dessa frågor sammankopplas? Kunna ej lärarne få sin höjda aflöning och ungdomen behålla sina ferier?

Läroverkskomitén, regeringen och riksdagen synas alltid hafva besvarat denna fråga med nej, åtminstone har lästidens utsträckning förkommit i alla de förslag, som under senare tid — 1887, 1890 och 1892 — framstälts för att lösa denna fråga. Ur pedagogisk synpunkt har det ansetts alldeles själfklart, att lästidens förlängning skulle vara en stor fördel, och man har samlat de vidunderligaste bevis för att söka bestyrka denna sats. Man har åberopat andra lands exempel, der lästiden är ända till 40 veckor, men man har glömt att tala om, hvilket resultatet blifvit af denna längre lästid. Den hänsyn, som tagits till lärjungarne, tyckes egentligen hafva gått ut på att visa, att desse ha mycket litet intresse för skolans göromål, och att det egentligen är deras skuld, att undervisningen ej ger goda frukter. De glömma under ferierna, hvad de lärt, säger ett utskottsbetänkande från 1890. Ja, möjligen är det så, men icke torde 14 dagars ytterligare läsning under heta sommaren vara rätta sättet att undanrödja detta missförhållande. Den, som under 11 veckor glömmar, hvad han lärt, lär nog icke glömma mindre under 9, allra helst om minnet skall belastas med den ytterligare »lärdom», som han fått inplantad under de felande två veckorna.

Men låtom oss lämna den pedagogiska synpunkten. Det synes i alla fall, som om den ej skulle fått öfva en alltför stark verkan, då det gällt att bedöma frågan om feriernas inskränkning. Sak samma är förhållandet med frågans ekonomiska sida. För elementarlärarne var visserligen ekonomien i frågan

af största vikt, men då det gällde att se den ur lärjungens synpunkt, då affärdades den temligen knapphändig med den förklaring, att det endast vore omkring $\frac{4}{10}$ af lärjungarne i våra skolor, som ej bodde i egna hem, och för hvilka följaktligen läsårets förlängning skulle medföra kostnader. Ja visst, men $\frac{4}{10}$ är dock ej långt ifrån hälften, och frågan är, om ej just dessa $\frac{4}{10}$ ibland sig hysa de fatigaste vid läroverket. Dessa skulle nu få sig ålagda nya omkostnader för två veckors ökad läsning, på samma gång man betydligt höjer, i vissa fall till och med fördubblar, terminsafgifterna.

Denna sida af saken är dock ej den viktigaste. Den synpunkt, som är eller åtminstone borde vara bestämmande i detta afseende, är den hygieniska. Men den har man skjutit åt sidan, ty den obehagligheten har inträffat, att pedagoger och politici i denna sak fått fackmännen emot sig. Läroverkskomiténs i hygieniskt afseende sakkunnige ledamot motsatte sig bestämt hvarje inskränkning i ferietiden och han betecknade den nuvarande ferietiden, absolut nedvändig för fysisk tillväxt och ämnesomsättning. För att besvara detta inlägg hafva anhängarne af minskade ferier funnit på ganska egendomliga invändningar. De säga, att skolorngdomen under den nuvarande lästiden läser för mycket och öfveranstränger sig. Och denna öfveransträngning tror man sig undvika genom att — *öka arbetstiden och minska ledighetstiden!* Så länge formerna för mänskligt tänkande varit kända, torde en slutsats sådan som denna vara unik.

Men ej nog därmed! Man menar, att ferietidens inskränkning skulle verka därhän, att kvarsittarne skulle bli färre och läsning på mellanterminerna kunna undvikas. Och detta skulle vinnas med en ökning i lästiden af 2 veckor? För den saken finnes nog föga utsikt, och äfven om ett sådant fenomen inträffade, vore därmed ingenting vunnet. Arbetstiden för de kunnige och begåfvade hade blifvit förlängd till förmån för dumme eller mindre begåfvade, och detta på samma gång det framhålles, att de högre terminsafgifterna just skulle införas för att afhålla tillströmningen af lärjungar med mindre goda anlag. Konsekvensen mellan dessa två förslag är i denna punkt föga klar.

Mot hemmen göres den anmärkningen, att rätt många af dem ej på lämpligt sätt kunna under ferierna sysselsätta barnen, utan att dessa i dåligt sällskap lära sig lättja och njutningslystnad. Ja, visst finnes det dåliga hem, men vi tillåta oss i afseende på detta inlägg i saken en motfråga: finns det ej skolor, där ordningen och disciplinen är mindre god? Och ännu en fråga: äro de dåliga hemmen så öfvervägande till antal, att man vid lagstiftningen måste, till nackdel för de goda hemmen, taga så stor hänsyn till dem?

Det finns ett ordspråk, som varnar för att bevisa för mycket, ty då bevisar man i själfva verket ingenting alls. Just så har det gått till i denna fråga. Då man ej kunde ur lärjungarnes synpunkt bevisa nödvändigheten af att förlänga läsåret, tillgrep man den olyckliga utvägen att söka bevisa, att ferierna voro — *skadliga!* Och denna i sanning märkliga upptäckt har gjorts nu, sedan vi i öfver 70 år haft dessa ferier och under förra hälften af vårt århundrade till och med ännu längre. Har vår ungdom under den tiden blifvit försämrad?

Nej, låt vår ungdom ha vår nordiska sommar i fred. Den är icke såsom andra länders sommar. Den är kortare, men den är

oss också mera kär genom sin motsättning till den tunga, allvarliga, arbetsamma vintern. Hvarför skall man då söka stäffa ungdomens begär att den korta tid, som bjudes, söka hälsa och hvila bland solljus, blommor och klar, ren luft?

H. L. Victorin.

Från lidandets och barmhärtighetens värld.

Några Stockholmsbilder

af

Cecilia Bååth-Holmberg.

1.

Drottningens skyddshem.

Ett stycke upp på söder vid Maria Högbergsgatan ligger en liten vit byggnad midt i en trädgård, som omgifves af järnstaket, men hvars gallerport dock står öppen för en hvar.

I trädgården äro bärsåer, rabatter, bärbuskar och gräsplaner; den ligger på en sluttning med fri utsikt åt inloppet från saltsjösidan, och den lilla byggnaden ser mycket inbjudande och vänlig ut.

De, för hvilka detta hem är bygd, kunna i bokstafigaste mening säga: »jag var i fängelset, och du uppsökte mig.» Det är nämligen »hemmet för frigifna kvinnor» eller »drottningens skyddshem», och de, som bo därinne, hafva alla varit tagna om hand af den lagliga rättvisan, alla äro de sådana kvinnor, för hvilka, då fängelsets dörr åter öppnas, samhället liksom instinktmässigt ryggar tillbaka, och åt hvilka det äfven tyvärr häst vänder ryggen.

Här finna de dock ej endast ett skydd från alla dessa förödmjukelser, hvilka lika ofta bli lika många frestelser till nya brott, utan och vänlighet och tilltro, sysselsättning och trefnad. De komma under inflytande af den anda, som råder i ett verkligt och i bästa mening godt hem — för många af dem något helt och hållet nytt och okänt.

Enär hemmet, för att ej förlora karaktären just af hem och i stället för mycket erhålla prägeln af anstalt, dels endast emottager ett begränsadt antal kvinnor, dels har till syfte att hjälpa sina skyddslingar till en bättre, hederlig framtid, öppnar det sin dörr endast för unga kvinnor, således sådana, som ännu hafva en framtid för sig, och endast för sådana, som före sitt utträde ur fängelset uttalat en önskan att erhålla hemmets hjälp.

De antagas dock först, när prästen och direktören vid korrektionsanstalten gemensamt tillrådt detta. Inga prostituerade kvinnor motagas; de flesta, för hvilka hemmet öppnar sin dörr, äro tjuvar, men stundom också barnamörderskor — och dessa senare, sade mig föreståndarinnan, »äro alltid de bästa». Om man än ett ögonblick studsar vid uttrycket, inser man dock snart dess sanning, ty en förförd kvinna är icke alltid en dålig kvinna, och den förfärliga handlingen är ofta föranledd af den djupa känslan af skam och förtviflan, som i de flesta fall saknas hos tjuven. Det förstnämnda slaget af brottslingar har sålunda i sin karaktär en så att säga bättre förutsättning för upprättelse än tjuven med dennas vanligen låga karaktär.

Det faller af sig själf, att i detta »hem» icke kan råda full frihet, utan att medlemmarna i denna sällsamma hemkrets äro ställda under ett visst tvång, dock i en form, som hos dem väcker känslan af, att man hyser det förtroende för dem, att de ej missbruka den frihet, som lämnas.

Så t. ex. är ingen innestängd eller inspär-rad; dessa kvinnor, som nyss varit inlåsta inom fängelset och där varit underkastade ständig uppsikt, röra sig fritt inom hemmets väggar, sköta sina dagliga sysslor i köket, såsom städerskor m. m., och ehuru rigeln till ytterdörren är så lätt att skjuta ifrån och gallerporten åt gatan ej är låst, händer det dock sällan, att någon rymmer undan hemmets vänliga »tvång» tillbaka till gatlifvets visserligen för en tid mera obundna, men också alltid tillbaka till korrektionsanstalten ledande frihet.

Tryckta stadgar finnas, som föreskrifva »ovillkorlig lydnad mot husmodern eller föreståndarinnan», hvilken, såsom hon själf leende sade, jämte sitt biträde »äro de enda ostraffade» inom denna »familj». Men lydnaden kommer, som det förefaller besökaren, mera af frivillig tillgifvenhet än af lagbud.

Den, som besöker denna de ur fängelset frigifnas fredliga vistelseort, skall förvånas öfver det vänliga, nästan glada intryck, man medför därifrån. Det hela liknar mera en skola för vuxna — som det ju också i bästa mening är — än en tillflyktsort för varelsor, straffade för stöld och mord.

Mottagningsrummet, i hvilket man bjudes att stiga in, är ganska rymligt, möbleradt som ett hemtrefligt hvardagsrum i ett privat hem; intet fattas, hvarken piano eller bokhylla, blommor eller små prydnader. Öfver soffan sitter på väggens hedersplats porträttet af detta hems stiftarinna, vår nuvarande drottning.

Näst intill har husmodern sitt lilla sofrum, och från detta inkommer man, om jag ej miss-tager mig, direkt i ett af de ganska stora sofrummen. Tvänne sådana finnas med bäddar åt dessa tolf kvinnor, som undan för undan vistas här; en hvar af dem har dessutom sin egen låda och sitt eget lilla skåp eller garderob, med sitt eget nummer och nyckel — men alla de senare förvaras af föreståndarinnan.

»De ha svårt nog ändå,» berättade denna, »att hålla fred sinsemellan; detta är den största svårighet, vi ha, och någon gång måste vi använda straff; det strängaste straff, som förekommit, har varit åtta dagars arrest i sofrummet.»

Vid mitt besök här lågo flere af kvinnorna jämte föreståndarinnans biträde influensasjuka, hvarför någon liten stagnation i det dagliga arbetet tycktes hafva inträdt. I köket sysslade ett par »kokerskor» med middagsmaten — denna är sådan den förekommer i ett vanligt enkelt hem: färskt kött tre gånger i veckan och färsk fisk en gång; utom de vanliga trenne dagliga målen vankas det också kaffe med hvetebröd på eftermiddagen.

Tvänne arbetssalar finnas; i den ena af dessa står ett stort fyrkantigt bord midt på golvet; stora skåp, blommor i fönstren och en liten orgel vid fönstret gifva rummet en mycket hemtreflig prägel; här samlas alla »hemmets» invånare efter kl. 6 hvarje eftermiddag, då dagens ordinarie arbete, utom hvad som rör hus-hållsbestyren, är avslutadt; alla få nu arbeta — sy och sticka — åt sig själfva, allt dock under husmoderns ledning, hvilken samtidigt söker genom vänligt samtal lifva dem och väcka deras intresse och förtroende. Hon lär dem äfven sjunga till arbetet, hvilket brukar synnerligen uppriska dem; vid dessa tillfällen förekomma

dock aldrig religiösa sånger eller psalmer, utan fosterländska sånger, natursånger m. m. af uppfriskande art; »jag tycker ej om att höra religiös sång förvandlad till slagdänga», var föreståndarinnans sunda uppfattning af saken; psalmerna sparas uteslutande för den dagliga husandakten.

Nästa rum var fyllt med hvarjehanda arbetsmaterialier och redskap: ett par kvinnor väfde trasor, andra klippte till trasorna, en ny-stade garn, andra åter sydde, och en spädlemmad blek kvinna med ljus hår, blekt, tårtdansikte och tungsinta ögon stickade tåcke.

Det var hemmets egentliga arbetssal, hvori allt det arbete förrättas, som ej tillhör de dagliga sysslorna: alla för hemmet behöfliga sängkläder, beklädnadspersedlar m. m. förfärdigas här; dessa senare i synnerhet torde ej vara få, enär många af kvinnorna vid sitt utträde ur fängelset ej äga mer än kläderna på kroppen och ofta måste fullständigt klädas upp. En hvar, som uppfört sig väl, får också vid afflytning från hemmet tillräckligt kläder för närmaste framtid.

Men äfven främmande arbete emottages till utförande, och inkomsten för detta tillfaller hemmet.

I bottenvåningen finnes dessutom tvättstuga, där främmande tvätt emottages, och där kvinnorna få lära sig tvätta mangla och stryka m. m.

»Arbetet roar dem ganska mycket», berättade föreståndarinnan, i det hon stängde dörren till arbetsrummet, och vi satte oss ned vid det stora bordet i den yttre, för tillfället obegagnade salen, »de rent af *täfla* med hvarandra, om hvilken som skall hinna mest och sy eller väfva bäst.»

Jag frågade, om hon ej ibland kunde finna det litet kusligt att bo och sofva ensam bland alla dessa åtminstone till en början främmande och ej förtroendeväckande kvinnor. »Biträdet» har nämligen sitt rum längre bort i byggnaden, medan föreståndarinnans, som sagdt, gränsar omedelbart in till en af de gemensamma sofsalarna.

Nej — *den* känslan hade hon aldrig förnummit; hon hade gjort den erfarenheten, att det förtroende hon visat, i allmänhet åstadkommit pålitlighet. Hon riglade t. ex. aldrig dörren till sitt rum, det kunde till och med hända, att hon sände en och annan af dem hon bäst kände i ärenden ut i staden, att betala räkningar m. m., men hon kunde ej neka till, att hon då ofta kände sig mycket orolig, liksom ock att hon nästan alltid gick i en viss spänning, enär man dock aldrig kunde känna sig fullt säker på, att ej det dåliga anlaget helt plötsligt åter kunde bryta fram. Så hände det en gång, att en tjuguarig flicka, en riktigt vacker och behaglig ung flicka, som ständigt visat sig från sin bästa sida, plötsligt försvann och med henne en hel mängd saker, tillhöriga hemmet och dess innevärdare. Innan hon åter blef tagen af polisen, hade hon hunnit begå *nio* stölder. — Under året 1890 hade dessutom tvänne kvinnor olofligen afvikit, båda straffade för stöld, den ena för tredje, den andra för första gången. —

(Forts.)

De läsarinna,

som ändra vistelseort för sommaren, och hvilkas prenumeration å Idun ej utsträcker sig längre än till den 1 juli, torde göra bäst i att före afresan förnya prenumerationen för att vara säkra om att få den löpande årgången fullständig.

Sådd.

Groende sådd,
Svällande brodd,
Världus och skär,
Säg, hvad du bär
Slutet i knopp,
Ännu blott hopp.

Saftig och grön,
Liffull och skön
Skjuter du opp,
Spränger din knopp,
Bringar i dag
Tusen behag.

Snart skall du stå,
Vajande strå,
Vecklande blad,
Bringa åstad
Blomma och frö,
Vissna och dö.

Vissna. Men dö?
Nej! Ur ditt frö,
Om det är godt,
Skall, där du sått,
Lif, som var flytt,
Vakna på nytt.

Sophie Linde.

Om konsten att packa.

När sommaren, resornas tid par préférence, är inne, tro vi förvisso, att Iduns läsarinor gärna vilja vara med om en liten lektion i den ingalunda lätta »konsten att packa».

Någon har visserligen sagt, att *hvarje* kvinna anser sig förstå denna konst bättre än *någon* annan, men att döma af de besynnerliga resultat, man ofta får se, är denna packning den mest sväfvande benämning på hvilket som helst sätt att placera sina tillhörigheter i därtill afsedda förvaringsrum.

För många unga damer, som endast tänka på att undvika skrynkling, betyder nu detta att hafva de största möjliga koffertar och att lägga sina saker ordentligt i dem, det ena på det andra, fullkomligt ignorerande de tomma hörnen och sidorna. För flertalet unga män däremot är den förhärskande tanken den att ej taga annat än det absolut nödvändiga och klämma ner det inom minsta möjliga område, hvilken lofvärda afsikt de utföra genom att proppa in allting i en liten kappsäck, utan ringaste hänsyn till följderna, och sedan stampa till den med fötterna, tills kläderna äro tillräckligt hoppackade, för att nyckeln skall kunna omvridas. Om vi blott kunde förena hos oss förtjänsterna från båda dessa system, skulle våra koffertar blifva mönster af fullkomlighet.

Innan man börjar, är det alltid rådligt att samla alla saker, som skola inpackas, annars är det verkligen omöjligt att utföra arbetet

på ett tillfredsställande sätt. När allting är samladt på ett ställe, kan du bäst bedöma, hur mycket utrymme, som kommer att behövas, och därefter utvälja bland dina kappsäckar eller koffertar den, som bäst motsvarar dina fordringar. Ibland får emellertid detta tillvägagående ske i omvänd ordning, såsom t. ex. då du bestämmer dig för en tur, hvarunder du kommer att afvika från järnvägslinien och följaktligen kan få svårigheter med bagaget. Då får du först betänka, hur stor packning, du *kan* medtaga, och så nöja dig med hvad som ryms.

Det är ett egendomligt faktum, att damer nästan alltid föredraga en koffert, af ett eller annat slag, framför en kappsäck, men under loppet af en resa vet man aldrig, i hvilka slags besvärliga åkdon ens saker kunna få sin plats, och alla slags läderväskor kunna inpassas i alla möjliga vinklar och vrår, som ej skulle lämpa sig för en kofferts raka sidor och tvära hörn. Till och med när en koffert skulle få rum, är en kappsäck mycket mindre i vägen. Dessutom tar en kappsäck mycket mindre skada än en koffert af vårdslös behandling af slarfviga körare och kuskar. Men vilketdera som nu väljes, skall det visa sig på allt sätt fördelaktigare att hafva två små kappsäckar eller koffertar än en stor.

Koffertarna ha emellertid nog äfven de sina förmåner, då man gör besök hos vänner eller blott reser till ett eller ett par ställen. De fordra mycket mindre omsorgsfull packning; och så är det alltid klart, hvar man har öfver- och undersidan, så att man slipper den förtreten, som ibland händer med kappsäckar, att sedan man noga packat alla sina tunga saker i botten, upptäcker man, att man hela tiden haft den upp- och nedvänd. Men denna fördel upphäfvos nästan genom egensinnigheten hos järnvägsbetjäningen, som ifall kofferten ej är mycket tung, dansar omkring med den i ett handtag och slutligen ställer ned den på ena ändan, så att all ens omsorg att lägga de tunga sakerna i botten blir till föga nytta.

Sedan du på botten af kofferten ordnat alla noter och böcker, utom tidtabellen och resehandböcker naturligtvis samt andra, som äro i ständigt bruk, så se till, att mellanrummen fyllas med smärre mjuka saker såsom strumpor; detta besparar icke blott utrymme, utan skyddar äfven böckerna för skada.

I skolan fingo vi ju lära, att »naturen afskyr tomrum», och den som packar väl, följer så mycket som möjligt naturens exempel härvidlag, ty ingenting skadar böcker och andra ömtåliga saker så mycket som att hafva rum att skaka upp och ned, när bagaget kastas omkring af bärare. Efter böckerna bör linnet komma, som är tungt och ej skadas af trycket; men naturligtvis, om man reser omkring, måste undantag göras, och saker, som behövas dagligen, få läggas i öfversta facket, antingen de äro tunga eller lätta.

Om det är en kappsäck, som packas, eller en låda utan fack, måste kragar och manschetter packas i botten tillsammans med linnet. De äro de allra lättaste saker att packa, ehuru personer, som äro ovana att resa, vanligen göra dem alldeles obrukbara. De skola läggas utbredda, ofvanpå hvarandra, emellan två linnepersedlar, två nattskjortor t. ex., hvarpå nattskjortor och allt *rullas* ihop; kragarne skola då framkomma fullkomligt fraicha, och nattskjortorna bli ej sämre af att rullas i stället för att läggas utbredda.

Därefter kommer ordningen till lättare saker — kamkoftor, kjolar och dylikt; men dessa stora plagg få ej klämmas in i hörnen, de måste så mycket som möjligt utbredas raka, och som hörnen därigenom lämnas tomma, bildas fördjupningar lämpliga för svamppåse, luktfaskor, arbetsväska och skor.

Det är en förträfflig sak att hafva flere skopåsar af linne, en för hvar par; på resa händer det ofta, att man måste packa in skodon, utan att de blifvit rengjorda, i alla händelser måste de på något vis betäckas, och sättet att linda in dem i tidningspapper är både obekvämt och otrefligt.

Påsar äro lätta att göra och bidra till ens trefnad på resor.

Vid slutet af en resa eller en vistelse vid badort händer det ofta, att man samlat en del ömtåliga saker, hvars packning kan vara kinkig nog. Om de äro tillräckligt små, kunna de skyddas mycket bra genom att stufvas inuti skodon, hvars styfva läder bildar ett värn omkring dem. De måste först lindas in väl, men om detta är omsorgsfullt gjort, kunna de sköraste saker föras säkert i t. o. m. en mycket hårdt packad kappsäck.

Vi komma därefter till klädningarna, den svåraste delen af alltsammans och i synnerhet svår att råda uti, då hvarje nytt mod fordrar ett fullkomligt nytt sätt att packa. Det är alltid godt, då man får hem en ny klädning, att taga upp den försiktigt och noga lägga märke till det sätt, hvarpå sömmerskan vikt ihop den. På stora etablissemang är det en persons särskilda arbete att lägga ihop, och genom ständig öfning blir det naturligtvis gjort på bästa möjliga sätt. Somliga anse, att klädningar och kappor fara minst illa af att rullas i stället för att vikas; detta gäller i synnerhet om sammet eller plysch, som blir alldeles förstörd genom att skrynklas. Klädningen bör vikas så slätt som möjligt och just så mycket som behöfs, för att den skall få rum på längden af kofferten, samt därpå rullas jämnt ihop. Om den är af mycket ömtålig färg eller har stora knappar eller annat upphöjdt garnityr, som kunde göra märken i tyget, bör ett silkespapper eller några näsdukar bredas öfver, innan den rullas. Om draperiet hänger tillsammans med klädningslifvet, duger icke detta sätt, då fiskbenen hindra lifvet att rullas på längden.

Hattar äro lika svåra att packa som klädningar, och det besparar mycket besvär att hafva en särskild hattask eller korg; men när antalet reseffekter måste inskränkas, får man naturligtvis reda sig så godt man kan genom att lägga hatten i en pappask i kofferten. Om icke ens så mycket plats kan bestås, får man så ordna de tyngre föremålen, att en skyddad plats lämnas vid ena ändan af öfversta facket. I alla händelser är det inre af hattkullen ett säkert förvaringsrum för spetskrås eller annat dylik. Paraplyer och parasoller utgöra en annan svårighet, ty som hvar och en vet, sliter det på sidenet att spanna in dem, och de äro för långa att packa ned. Bäst är att hafva paraplyet i ett fodral, som hindrar remmen att nöta på sidenet, samt att göra ett linnefodral, som skyddar parasollet; såvida man ej föredrar det bekväma, men kanske mindre eleganta sättet att hafva ett stort fodral, antingen af svart vaxduk eller af grått linne, garneradt med röda eller bruna band, hvori hela sällskapet paraplyer och parasoller kunna läggas. Detta fodral förses med handtag vid sidan, så att alls ingen rem behöves.

Att packa i och för utflyttning till landet skulle fordra sitt särskilda kapitel, som öfverlämnas till någon erfaren husmoder bland Iduns läsarinna.

Det berättas, att den berömda, engelska målaren Opie en gång blef tillfrågad, hur han blandade sina färger. »Med förstånd, min herre, med förstånd,» var svaret. Kanske konsten att packa också kunde vinna på, om vi, liksom Opie, komme ihåg, att försynen begåfvat oss med ett större eller mindre förstånd, på det vi må bruka det äfven vid så triviala saker som att packa.

H. F.

När grosshandlaren förlofvade sig.

Novellet för Idun

af

Elin Ameen.

(Forts. o. slut från föreg. n.r.)

Någon berättade, att hon var en skönhet, som bedårat honom, en annan, att hon var rent af ful. En visste, att hon var gammal, en annan, att hon var helt ung, bara barnet. Men alla voro öfverens om, att partiet var mycket opassande, alla kände sig upprörda och de flesta på ett eller annat oförklarligt sätt förörättade. Att Elin Andersson var en intrigant kokett, som lyckats fånga en guld fisk, var också solklart. Emellertid drogs äfven det ena efter det andra fram i ljuset angående denna guld fisk, som ingen förut haft en aning om, eller som förut förbisett eller till och med ansetts som förtjänster.

Fru Bergström satt tyst, men med ett uttryck i sitt förnäma ansikte, som sade mer än ord. Hon höjde de halflutna ögonlocken emellanåt, skakade på hufvudet och drog munnen till ett snedt leende, som på en gång betecknade hennes förakt för personerna i fråga, hennes sårade hederskänsla och moral, hennes likgiltighet och dock tydligt gaf tillkänna, att hon visste mer än någon, om hon bara ville tala. Men då man som släktinge — på Silfverbjälmska sidan — uppfordrade henne att yttra sig, skakade hon värdigt sitt hufvud, drog munnen så långt på sned som möjligt och svarade:

»Jag vet ingenting, och jag vill ingenting veta.»

Hedvig rörde sig tyst bland gästerna och serverade dem. Flere gånger hade hon höjt sitt hufvud, det hade blixtrat till i hennes ögon, och hon hade öppnat läpparne som för att tala, så skamligt föreföll henne det för tal, som regnade öfver de två, hvilka intet ondt gjort de närvarande. Men hvad tjänade det till att tala — Elin Andersson var också för henne fullkomligt obekant, och hon kunde inte ge några upplysningar om henne. Dessutom att tala skulle vara att vända uppmärksamheten mot henne själf, och hon visste, tack vare moderns insinuationer, att man redan för länge sedan gjort henne till föremål för undran, prat och ett medlidande, som blott sårade det, som hon bar innerst och djupast, och som hon hoppats kunna dölja för hela världen. Och så teg hon.

Också Gerda Alm hörde till de tysta, där hon litet blek och allvarsam satt i en vrå och sydde på ett broderi. Men arbetet sjönk ofta ned i hennes knä, och hon såg drömmande

framför sig, i det hon alls inte tycktes lyssna till pratet omkring sig, utan vara med tankarne långt borta, in i den fjärran framtiden.

Litet senare kom en ny gäst, en yngre fru af Hedvigs bekanta. Hon hade blifvit hindrad, därför att hon haft besök af en af sina vänner, kanslirådinnan, grosshandlar Brunners syster! Den lilla frun förstod mycket väl den viktiga roll, hon i detta ögonblick spelade, och njöt inte så litet där af. Och som hon tillika var en god och snäll människa, kunde hon ju inte annat än anse det för sin plikt att upplysa de andra om, hvad hon hört från fästmannens egen systers läppar.

Och det som åtminstone i yttre konturer kom sanningen närmast var, att Elin Andersson var äldsta dotter till en präst i Norrland med klena inkomster och tio barn. För två år sedan hade Brunner träffat henne i Dalarne, då han var där som turist och hon hälsat på i Leksands prästgård. Han hade genast förälskat sig i det sjuuttonåriga barnet och rest efter henne till hennes föräldrahem för att fria. Men då hade det underbara inträffat, att Elin hängt sin pappa om halsen, gråtit som en förtviflad och bedt att få slippa sin friare. Kyrkoherden hade anset sig böra framhålla de världsliga fördelarne af partiet, men flickan hade bedt att »alltid» få stanna hos pappa och mamma och syskonen, och far och mor hade dragit en suck af belåtenhet öfver att ännu få ha kvar sitt bästa solsken och sin duktiga hjälpreda. Så hade miljonären måst draga sin väg med en korg, och det för en kort stund störda lugnet i prästgårdens återinträdd, och hvardagslivet med dess arbete och nödortliga uppehåll fortgått som vanligt. Men så hade Elin och Brunner åter träffats den sist förflytna sommaren, när grosshandlarn rest till Norrland för att se på bruket, han ämnade köpa. De hade varit dagligen tillsammans under ett par veckor, och en stor förändring försiggick under tiden med den unga flickan. Brunner märkte det med glädje, såg, hur hon för hvarje dag närmade sig honom allt mera med förtroende och en vaknande bøjelse.

Men rädd att misstaga sig och rädd, att hon också skulle kunna misstaga sitt intresse för verklig kärlek, reste han, utan att ha sagt någonting. Men fram på vintern blefvo honom längtan och ovisheten för svåra, han skref till henne och fick svar, och så for han upp för att fria för andra gången. Och åter hängde Elin sin pappa om halsen och grät, men denna gång för att få honom, som hon förra gången bedt att få slippa! Så hade det gått till, och om en månad skulle det lysas, och om två skulle de redan vara gifta.

»Hon hade väl kommit underfund med hans *människovärde* som millionär,» inföll spetsigt någon.

»Det tror jag inte, hon brydde sig om, åtminstone sade hans syster det,» svarade berätterskan och tillade: »Dessutom anser jag för min del Brunner vara en man, som nog kan vinna en oegennyttig kärlek. Om han blefve fattig i morgon, tror jag inte den lilla prästdottern äfvergåfve honom ändå.»

Fru Bergström lät höra ett harklande, oartikuleradt ljud, men såg upphöjdt likgiltigt ut.

»Vet ni, om hon är vacker eller ful?» frågade någon.

»Kanslirådinnan hade bara sett ett illa gjort porträtt af henne, och där såg hon ingenting ut, men hennes bror hade, förstås, sagt, att hon var söt som en engel.»

»Är det sannt, att hon är obildad och omusikalisk?»

»Hon har nog inte så stor lärdom, och piano spelar hon inte.»

Samtalsämnet fortsattes ännu en stund, fast inte med samma ifver. När Hedvig sedan föranstaltade, att där blef sång och musik, tystnade alla tungor, och sedan kom man in på andra ämnen.

* * *

Någon tid därefter följde grosshandlarn åter en dag Gerda hem från kontoret. Han berättade henne då, att en ingenjörspats var ledig på hans nyköpta bruk, och att den bland andra söktes af en ung ingenjör, som hette Arvid Lindberg — Gerda kände honom visst — kunde hon rekommendera honom?

Ömsom hvit, ömsom röd, gick Gerda bredvid honom och undrade, hvad allt detta skulle betyda — hur visste han — var det ett dåligt skämt? Men nej, nog såg han glad ut, och skälmen blickade fram ur han glädjestrålade ögon, men något *dåligt* skämt var det inte — därtill såg han för god och vänlig ut.

Hon svarade honom kort och fåordigt, kastade en och annan hastig, skygg blick på honom från sidan, men såg för det mesta ned på marken.

Grosshandlarn lutade mycket åt att antaga ingenjören, som, om han redde sig bra, skulle kunna bli disponent om ett par år. Men där var ett bestämt villkor fäst vid platsen — inom ett år efter dess tillträdande skulle ingenjören vara gift!

Nu förstod Gerda och höll först på att bli ond. Hvad behöfde han, just *han* blanda sig i hennes angelägenheter, gifta bort henne och disponera öfver henne, som vore hon en af hans handelsvaror! Hon hade ett hetsigt svar på läpparne, men orden ville ej fram, tårarne kommo henne i stället i ögonen, och de mest stridiga känslor upprörde hennes inre.

Vid hennes port stannade de. Han tog hennes motsträfviga hand i sin och böjde sig fram, så att han nästan tvang henne att se på honom.

»Ni är ond på mig? Det gör ni orätt i — jag önskar bara att få se er lika lycklig, som jag själf är — och platsen får nu ingenjören i alla fall!»

Hon kunde inte svara, därför att gråten kväfde henne, men en svag handtryckning från den lilla darrande handen och en hastig blick ur de fuktiga ögonen sade honom, att hon inte var ond längre.

Några dagar senare stodo i tidningarna ingenjör Arvid Lindberg och Gerda Alm.

* * *

Grosshandlarns våning strålade i festlig glans, alla ljus voro tända i kronor och kandelabrar, och exotiska växter sände sin berusande doft ut genom rummen. Men inga gäster syntes, hela huset tycktes tyst och öde. Han hade själf öppnat tamburdörren utifrån och släppt in henne och sig i tamburen. Han hade löst resmössan från hennes blonda hår och tagit af henne den dyrbara pälskappan, om hvars värde hon inte ens hade en aning. Hon stod där i sin enkla, mörka resdräkt med en liten bukett af orange och myrten vid bröstet, och på bordet i tamburen hade hon lagt resväskan, handskar och brudbuketten med de långa sidenbanden. Det var en liten späd, outvecklad gestalt med ett blekt, fint barnansikte, som knappast kunde kallas vackert, utom för de stora, mörkblå, själfulla ögonen.

Hon stod vid tröskeln från tamburen och såg in genom hela filen af upplysta rum, där ljus bröto sig i gnistrande kristallkronor och gäfvö återreflex i trymåer med förgyllda ramar. Hon uppfattade ingenting i detalj, endast att det var ljus, färger guld och en skimrande prakt.

Han hade önskat, att hon inte skulle se hemmet, förrän hon kom dit som brud, han hade haft en barnslig glädje i, att det skulle bli en öfverraskning för henne. Och det blef det också, men hon kände ingen förtjusning, utan hon greps af en stark beklämning. Hon kände sig plötsligt införd i en för henne alldeles främmande värld, dit hon ej hörde hemma, en värld som förskräckte henne. Hon måste tillsluta sina ögon och kände sig gripen af något snarlikt en svindel. Och i samma ögonblick hon slöt ögonen, befann hon sig med ens i det gamla hemmet i prästgården med de små låga fönstren med hvita trädgårdinerna, släta och lappade möbler, kvistiga golf utan mattor och hennes eget lilla vindsrum med den hårda pinnsoffan, det rankiga bordet och de omålade stolarne. Hon fattades af en svidande längtan efter pinnsoffan, att få kasta sig ned på den och gråta, gråta ut en obestämd smärta, som hon ej kunde ge namn.

»Hvad är det, min älskade? Gråter du?»

Hans röst jagade tankarne på det gamla hemmet på flykten, hon såg det träda allt längre och längre bort, till dess det snart skulle helt tillhöra det förfutna, och när hon någon gång komme dit tillbaka, skulle hon komma som en främling och gäst.

Hon tog handen från ögonen och såg på sin brudgum med ett svagt leende.

»Jag blef yr i hufvudet — det är som ett féslott där inne — som en saga ur Tusen och en natt — jag kommer att gå vilse i mitt nya hem!»

Rösten darrade, och i det hon tog ett steg framåt, vacklade hon. Hon sträckte båda sina händer mot honom — hon visste ju, att där fanns en vrå, dit hon när som helst kunde fly och känna sig hemma — hans armar.

Husmoderlig almanack.

Juni.

Till det i nr 22 af föregående årgång anförda läggas nu några erinringar. Om familjen i denna månad företager en badresa eller annan långresa, nedlägger husmodern omsorgsfullt alla mattor, dukar m. m. De förra kunna äfven ligga kvar på sina resp. ställen, om man beströr dem med malpulver och öfvertäcker dem med lakan. Det öfriga bohaget behandlas och skyddas för mal enligt D-y's uppsats i samma ofvannämnda nummer. *Silfver* må ej förvaras i fuktiga hvalf. — Nu då alla byttor brukas bli tomma, tages vara på *salilaken*, hvilken antingen kokas och skummas så länge, att den blir alldeles klar, därefter hälls på buteljer samt användes på buljong, stek o. d.; eller ock försökes följande förfarande: Man häller laken i rengjorda ox- eller svinblåsor, hopbinder dessa och hänger dem i ett kärl med friskt vatten, som ombytes 2 å 3 gånger dagligen. Efter 3 dagar äro nästan allt salt och salpeter aflägsnade ur laken, och den i blåsan kvarvarande vätskan har förvandlats till en ren, välsmakande köttsaft, hvaraf man kan bereda soppor. Själva byttorna rengöras samt förvaras hälst på fuktigt ställe, så att de ej gistna för mycket. *Bykkar* och tvättbaljor granskas ibland af samma orsak; har man för vana att lägga våta säckar (eller trasor) i botten, så bör man tillse, att dessa aldrig torka. — För att under den varma årstiden hindra *skinkor* att torka, rekommenderas ett öfverdrag af gips. Man tillblandar en tunn flytande massa af gips och kallt vatten och häller medels en slef däraf på den fritt på gården upphängda skinkan, tills man ser, att den är alldeles omsluten

af gips. Massan stelnar fort. — En skinka, som råkat bli för salt, kan göras ätbar, om de till anrättningen skurna skivorna läggas ett par timmar i mjölk. — *Jumismör* kan uppköpas till vinterförvaring men icke ägg — dessa uppköpas antingen före eller efter växternas blomningstid.

I trädgården är nu tiden inne att sätta böner, ty all fara för nattfroster är förbi. Dahlier sätts ut och äfven de i drifbänk eller på plantbänk uppdragna kål- och blomplantor, hvarvid en för ändamålet gjord, något krökt plantpinne är särdeles lämplig. Denna utplantering kräver ganska mycken erfarenhet. Kålplantor synas noga för att utröna, om de äro friska och dugliga; man väljer hvarken de kraftigaste (ty de hafva vant sig för mycket vid sin föregående plats) ej heller de spädaste, hvilka ofta äro för vekliga, och ger särskildt akt på, att hjärtbladen ej betäckas af jord, utan stå fria. I allmänhet skola plantorna ej sättas djupare än de stått förut. — Vid upptagning af dessa plantor ur bänken (eller vid gallring för omplantering) måste man vara försiktig, så att hvarken sug- eller hjärtrotter skadas. Däst är att vattna bänken förut, så att rätt mycken jord må kvarblifva på rötterna, och att begagna en liten handspade i st. f. att upptrycka plantorna. Naturligtvis vattnas de genast efter omsättningen, så att de lättare må kunna rola sig i den nya jorden. Blomplantor skyddas om dagarne för stark sol. — *Ogräs* rensas flitigt på alla sängar — men allt bör ej kastas på komposthögen, i synnerhet ej kvickrotten, hvilken borde brännas upp eller åtminstone först torka i solen, så att groddkraften kväfvos. — *Arterna* sprötas, sedan de förut blifvit kupade; *kupning* af andra köksväxter sker i mån, som de äro försigkomna.

Att fylla eller laga fula »luckor» i gräsmattor har länge försökts utan framgång. En simpel trädgårdspojke har dock för några år sedan upfunnit rätta sättet. Han blandade näml. gräsfrö sorgfälligt med jord och så mycket vatten, att det hela blef som en tjock gröt. De nakna ställena på gräsplanen luckrades något, litet jord borttogs därifrån, och gräsfrögröten påströks en tum tjock, hvarefter ett tunnt lager god jord sållades öfver. Resultatet blef öfverraskande. — I skogen plockas i juni unga talkkott till beredande af *tallbarrs-essens*: Fint sönderskurna och öfverhållda med sprit, förvaras barren i väl korkade buteljer på svalt ställe. Efter en månad urprässas vätskan, som efter ytterligare en vecka klart afhålles från bottensatsen och filtreras genom läskpapper.

Stenia.

Ur notisboken.

Vår andra kvinnliga tandläkare blif fröken *Alma Björklund*, hvilken, just som veckans nummer går i press, härstädes aflägger sin tandläkarexamen. Hon är född 1867 i Falkenberg och har tagit studentexamen vid Lyceum för flickor i Stockholm år 1886. Hon har innehaft fru Wilh. Hiertas stipendium för kvinnliga studerande till tandläkar-examen, meddelas till Idun. Den första kvinnliga tandläkaren i vårt land är som bekant fröken Constance Elbe.

Karolina Widerström, vår bekanta läkarinna, företager i dagarne en studieresa till utlandet. Efter ett kortare besök i Köpenhamn kommer dr Widerström att sedermera besöka de större gynekologiska sjukhusen och klinikerna i Tyskland och Frankrike samt återvänder i slutet af augusti eller början af september månad till Stockholm.

Svensk kvinnokonst i Chicago. Icke mindre än 43 kvinnliga konstnärer inom områdena målning och skulptur hafva hittills anmält sig för att få sina arbeten exponerade i kvinnopalatset på den blifvande Chicagoutställningen. Huruvida plats kan beredas för alla de nu anmälda arbeten, är okänt; såsom bekant bestämmer kommissariatet, hvilka konstnärer skola få sina arbeten utställda.

För fosterlandet. Svenska kvinnoföreningen för fosterlandets försvar, som år 1890 öfverlämnat 24,000 kr. till inköp af för befästningsarbetena å Vaberget nödig mark, har i dessa dagar till konungens disposition ställt ytterligare 50,000 kr., afsedda till anskaffande af några mindre pansartorn å södra Vaberget.

Kärlekens offer. En engelsk barmhertighets-syster, Kate Marsden, har i dagarne återkommit till Berlin från en lång resa till det inre af Sibirien. Hon har för afsikt att i kretsen Miensk i provinsen Jakutsk i östra Sibirien grundlägga en koloni för spetelska och skall efter ett besök i Amerika återvända till Sibirien. För att förbereda och understöda hennes arbete ha i dagarna från Moskva till Sibirien afrest förstinnan Schackofskoi och fem barmhertighetssystrar, medförande linne, kirurgiska instrument m. m.

Sju damer ha i London nyligen bildat en tehandelsfirma. Firman använder uteslutande kvinnor på sina kontor, och dess många agenter tillhöra alla det kvinnliga könet.

Godt föredöme. För upprättandet af billiga restauranter åt unga sömmerskor, modister, butikflickor o. s. v. ämnar man i Paris anordna en utställning af 100 målningar af berömda mästare.

En ny dans håller sitt inträde i Europa. För ögonblicket gör den furore i London och lär nog inom kort komma till fastlandet. Dansens namn är *Barndance*; den är uppfunnen af en amerikanare, har en viss likhet med forna tiders gavott och fordrar omsorgsfull inöfning, om den skall »trädas» med behag.

Teater och musik.

K. Operan. Kring den senaste veckans operaföreställningar har knutit sig vemodet af ett afsked, som för den intresserade musikpubliken inneburit den uppriktigaste afsaknad på samma gång som en känsla af varm tacksamhet. Fru *Dina Edling*, en af vår operascens mest sympatiska och begåfvade konstnärer, har nämligen under dessa dagar i några af sina förnämsta uppgifter sagt oss och konsten farväl. Dock har hoppet, att detta »farväl» ej må vara så strängt menadt, att ej framtiden någon gång bereder Stockholmspubliken nöjet hälsa sin gunstling åter, därvid allmänt tagit sig uttryck.

På fredag afton uppträdde fru Edling som Mignon och hyllades under föreställningens lopp med blommor och synnerligen intensivt applåder, som efter operans slut blefvo rent af stormande.

Den egentliga hyllningen var dock sparad till tisdagen, hvars föreställning utgjorde fru Edlings afskedsrecett. Meningen var först att gifva Mozarts »Figaros bröllop» med recettagerskan i Susannas roll. Men på grund af herr Johansons hastigt inträffade sjukdom, måste programmet nästan i sista stunden ändras till »Carmen», där som känt den framstående sängerskan i titelpartiet äfven äger en af sina lyckligaste roller.

Aftonen blef en sannskyldig triumf. Efter hvarje aktslut genljöd salongen af hyllningens åskor, och fru Edling måste gång på gång framträda för att mottaga uttrycken af publikens varma känslor. En ofantlig mängd blommor, i de mest praktfulla och vexlande former, och lager — här om någon sin på sin plats — togos och till hjälp att tolka, hvad man kände. Till sist måste den hyllade sängerskan framträda framför järnridån för att, synbart rörd, tacka en minnsegod publik för de hjärtliga ovationerna.

Enligt hvad nu säges, lär man ännu några gånger före spelterminens slut få återse fru Edling, innan hon definitivt lämnar den scen, där hennes vackra konstnärsgärning sent skall glömmas.

K. Dramatiska teaterns elevskolas tredje offentliga öfning ägde rum förliden fredag middag inför en talrik inbjuden publik, bland hvilken hufvudsakligen märktes representanter för pressen, konsten och literaturen. Programmet var af synnerligt omvexlande natur och innefattade delvis mycket kräfvande uppgifter, såsom de första fem scenerna ur tredje akten af »Maria Stuart», fängelse-scenen ur »Faust» och en del scener ur *Birch-Pfeifers* »Syrans». En monolog »Godnatt af *Tavaststjerna* och *Gastineaus* spirituella lilla komedi »Balskorna» representerade det modernare elementet.

Såsom totalintryck af det hela framgick, att Dramatiska teatern inom elevkretsen för närvarande äger många verkligt lofvande unga krafter på kvinnosidan; på den manliga däremot var prestationen genomgående matt. Fröken *Janson* som Maria Stuart och i ännu högre grad som Fanchon (»Syrans») lade i dagen öfverraskande anlag för det stora skådespelet, stödda af en intagande apparition. Fröken *V. Holmlunds* Margaretha väckte och med skäl mycket bifall — att en viss ungdom-

lig kantighet och bristande förmåga att förmedla öfvergångarna gjorde sig gällande, var ju endast naturligt i en så svår uppgift. Fröken *Svanström* har förut en och annan gång släppts fram offentligt, senast nu i »Krig i fred», och ådagalade i grefvinnans roll i »Balskorna» samma naturliga grace och rent af förvånande ledighet, som lofva vackert för framtiden. I fröken *Risings* spel i samma stycke röjdes ett friskt och godt lynne, om det ock ej var lika behärskad; ett stycke *personlighet* emellertid, och det är minsann vackert så.

Sedan K. Dramatiska teatern på måndagen avslutat sin ordinarie termin med »Krig i fred», gafs å tisdagen en extra föreställning af teaterns elevskola till förmån för dess premiefond, efter samma program, som följdes vid den nyss nämnda uppvisningen.

Elevskolan har under detta spelår handledts på hufvudsakligen samma grunder och med samma lärarekrafter som föregående år. Som föreståndare har premieaktören hr Nils Personne fungerat, och honom tillkommer ej i ringa mån förtjänsten af elevernas delvis verkligt afsevärda framsteg.

Idealerna.

Berättelse

af

C. O. Gumælius.

Belönad med hedersnämmande vid Iduns stora pristäffing.

(Forts.)

Doktorn hade flere gånger gläntat på dörren och med glädje sett den sjukas lugnare. Fram mot aftonen måste han dock begifva sig hem igen, sedan han först lämnat några allmänna föreskrifter om behandlingen. Axel följde honom ett stycke på väg och gick sedan till bruket. Siri och Elsa befunno sig ensamma på verandan, den senare arbetande, den förra drömmande tillbakalutad i hvilstolen. Sedan de öfriga skingrats åt olika håll, hade de att börja med växlat några likgiltiga ord, men sedan försjunkit i tystnad.

Nu hördes en rörelse från sjukrummet. Elsa reste sig hastigt.

»Han är vaken,» sade hon sakta.

»Gå då in och hör, om han vill något,» genmålde Siri lugnt.

»Jag?» utropade Elsa, rodnande. »Hvad tänker du på?»

»På att du är antagen som öfversjuksköterska. Det blef ju öfverenskommet vid bordet, fastän doktorn ej just tycktes så lifvad därför,» tillade hon leende. »Men allvarsamt taladt passar det ju bäst att du, som har omsorgen om huset, äfven tager den sjuke på din del.» Hon talade likgiltigt, som om det varit den naturligaste sak i världen, men aktade sig dock att se på Elsa.

Denna såg åter forskande på systemen, men skakade sedan lätt på hufvudet och sade med en half suck: »Ja sedan. Men nu är det väl bäst, att jag skickar in Johan.»

»Hvarför det?» frågade den andra. »Jag tycker det säge vänligare ut om någon af oss ginge. För resten är det nu tyst igen, och han har kanske somnat om. Du kan väl åtminstone titta i dörren, om han är vaken, och sedan skicka in Johan, om han behöfver någon hjälp.»

Sedan ännu några repliker växlats och Siri slutligen halft förargad frågat, om det var hennes mening att tvinga henne resa sig upp, då hon satt så bra, smög Elsa på täspetsen in och öppnade en smula på dörren. Den sjuke låg ännu med tillslutna ögon och, liksom drifven af en oemotståndlig kraft, gled den unga flickan in i rummet och några steg fram på golvet.

Huru förändrad var han ej, så blek och mager! Han hade ej låtit raka sig sedan olyckshändelsen, och det mörka skägget gaf därför äfven ett främmande uttryck åt ansiktet. I pannan, ofvanför högra ögat, syntes ett långt, rött ärr sträcka sig uppåt hufvudet. Håret, som förut varit lagdt däröfver, hade rubbats under sömnen och aftäckt märket efter det rysliga sår, som varit nära att kosta honom lifvet. Den skadade armen låg på ett visst hjälplöst sätt krökt öfver bröstet, och hela gestalten talade ett så tydligt språk om utståndna, svåra lidanden, att flickans ögon fylldes af stora tårar, hvilka, utan att hon gaf akt därpå, rullade utför de bleka kinderna.

Slutligen kom hon dock att tänka på det opassande i sin ställning. »Hvad skulle mamma säga, om hon såg mig?» flög det igenom hennes tankar, och för att fullkomligt förvirra henne slog den sjuke i detta ögonblick plötsligt upp ögonen. Hennes första impuls var att springa sin väg, men lyckligtvis hejade hon sig och stammade med nu högröda kinder: »Förlåt... jag väckte visst jägmästaren... jag tyckte... Siri trodde, att jägmästaren var vaken och kanske önskade något... nej, ligg för all del stilla,» tillfogade hon ifrigt, då Oskar gjorde en rörelse att resa sig. »Doktorn sade, att jägmästaren inte får röra sig... jag skall skicka in betjänten...» Och utan att gifva den unge mannen tid att yttra ett ord skyndade hon ut.

Oskar såg efter henne. »Förtjusande!» mumlade han och tillslöt ögonen, liksom för att kvarhålla den vackra synen. »Hon grät... var det för min skull? Och hon, som jag hittills ägnat mina tankar, hon ville ej göra sig själf besvär, utan skickar i stället systemen. Ja, ett bittert leende krusade hans läppar, »jag måste ju medgifva, att jag just nu inte är särdeles lämplig att sjunga duetter eller rita karrikatyrrer.»

Betjäntens ankomst afbröt hans funderingar. Han lät denne hjälpa sig att ordna sin toalett och tillsade honom, när han gick, att öppna dörrarne ut till det yttre rummet. Därefter tog han en tidning, som låg på ett bord vid hans hufvudgärd, och började läsa och tänka, under det han väntade på visiter.

Den förste som kom var Axel. Denne steg för siktigt in i trädgårdssalen, men uppgaf ett ljudligt hurrarop, då han såg dörrarne till Oskars rum öppna och skyndade in för att höra, hur det stod till.

»Utmärkt,» ljöd det i munter ton afgifna svaret. »Hur skulle det också kunna vara annat, så väl omhuldad som jag blifvit.»

»Godt. Har du fått någon mat?»

»Nej, jag har sofvit ända tills nu.»

»Men nu är du vaken... hvad tänka de på. Änna de låta dig svalta ihjäl, klockan är ju bortåt sju, och du har ej ätit något sedan i morse. Har ingen varit hos dig?»

»Jo, fröken Elsa, och hon skickade in betjänten, som hjälpte mig att se något så när ut som folk igen.»

»Det är visst godt och väl det, men Fors sade, att du skulle äta duktigt för att få tillbaka krafterna. Vänta lite. Jag är strax tillbaka.»

Oskars protester förklingade öhörda, och Axel stod ögonblicket därefter ute på verandan. Där satt Siri fortfarande i hvilstolen, ehuru hon nu dragit till sig ett broderi, hvarpå hon arbetade.

»Oskar är vaken,» sade Axel hastigt.

»Jag vet det,» ljöd det lugnt till svar.

»Han måste hafva mat. Hvar är Elsa?»

»Förmodligen sysselsatt med att laga till någon-ting åt jägmästaren.»

»Säg åt henne då, att hon skyndar sig.»

»Bråka inte, kära Axel. Hon kommer väl, när det blir i ordning.»

Med ett mindre artigt uttryck lämnade Axel systemen och gick ut till köksregionerna. Efter mycket frågande träffade han slutligen Elsa i den så kallade syltkammaren, ett rum som med sina af syltburkar och andra goda saker fullsatta hyl-lor utgjort hans barndoms parad. Några framtagna burkar och fyllda assietter visade, att hon slutat sitt arbete där, men likväl stod hon kvar vid fönstret, som hon öppnat för att inläppa frisk luft. Vid Axels häftiga inträde spratt hon till och skyndade att ställa burkarna på deras plats.

»Hvad står du och drömmer efter?» utropade brodern vid hennes åsyn. »Kan du inte förstå, att karlen är på vippen att dö af hunger.»

»Det är strax i ordning... jag skulle bara lägga upp lite' sylt.»

»Ja... och taga den sköna, hittills okända ut-sikten i betraktande,» tillfogade brodern, i det han följde henne.

Snart stod ett bord dukadt framför den sjuke, hvilken trots alla protester måste i halfliggande ställning intaga sin middag eller hvad det skulle kallas. Oskar åt med präktig aptit, Axel pratade och Elsa gjorde les honneurs vid den muntra måltiden.

Medan den pågick som bäst, inkom brukspatronen. »Det var rätt,» sade han i upprymd ton. »Så skall det se ut. Försök att göra honom, så att vi snart slippa se de där benrangelsklorna,» och han pekade på Oskars afmagrade händer.

»Åh, jag är minsann inte så klen,» genmålde denne. »Om jag blott finge stöda på den där eländiga foten, skulle jag snart vara färdig att återtaga mitt arbete igen.»

»Åh,» inföll Axel, »det sköter herr vikarien

mycket bra, och hvad mera är, han har fullkomligt eröfrat hela Storeby, eller de honom, så att jag knappt fått se på honom en gång.»

»De andra vännerna hafva ju också kommit så i svängen, att det börjar bli rart att få dem hit ut,» sade brukspatronen. »Kanske det kommer att gå litet lättare, då vi nu fått dig som lockbete. Till en början skickar jag in och hämtar dem i morgon, antingen de vilja eller ej. Och om du nu är mätt och belåten,» tillade han, ty Oskar lutade sig välbehagligt tillbaka i soffhörnet, »så föreslår jag, att vi röka en cigarr på verandan. Axel rullar ut den där stolen, och så hjälpa Elsa och jag jägmästaren att komma efter. Inga invändningar... jag måtte väl vara herre i mitt hus!»

Då processionen kom ut på verandan, lyfte Siri ögonen från sitt broderi och hälsade med en böjning på hufvudet, hvilken Oskar besvarade så godt han kunde. Då han väl landat i stolen sköt Axel en pall under den sjuka foten, medan Elsa skyndade in efter en hufvudkudde samt en lätt filt, hvilken hon bredde ut öfver honom. Som hon reste sig efter väl förättadt arbete, fick hon syn på Siri, som med ett godmodigt, gäckande leende iakttog henne. Något förvirrad drog hon sig undan och tog åter fatt på sitt broderi, medan herrarne tände sina cigarrer och började ett samtal, hvilket oförmodadt kom att taga en allvarigare vändning. Man talade om den olycksdigra lustresan, och jägmästaren fällde därvid några ord om den präktiga skogen.

»Och den vill nu Axel hugga ned,» utbrast brukspatronen.

»Så pappa talar,» afbröt Axel. »Inte ämnar jag uppträda som skogssköflare, men då det finns miltal med fullmogen skog, som bara står och blir sämre år från år, tycker jag, att man bör göra sig nytta af den, medan den ännu duger till något. Eller hur, Oskar?»

Ja, det kunde då denne icke neka till.

»Naturligtvis,» sade den gamle smått förargad. »Ungdomen nu för tiden är så fasligt praktisk, och jag ser redan i andan om ett helt regimente ångsågar och andra så kallade träförädlingsanstalter växa upp midt i mina sköna skogar, som jag aktat som min ögonsten.»

»Ja, därför äro de också oförlikneliga,» inföll Axel skämtsamt. »Det värsta blir väl att få den gamle jägmästaren att taga reson, ty om gubben Sörman finge rå, skulle vi väl till slut få köpa både ved och kol.»

»Tycker du, att det här är roligt, Elsa?» afbröt nu Siri. »Kom så gå vi upp och musicera litet, om det ej stör herrarne,» tillade hon i halft frågande ton.

Nej, långt därifrån, det skulle tvärtom vara ett stort nöje. Och så gingo flickorna, oakadt Elsas föräkran, att hon tyckte samtalet var högst intressant.

»Ja, det kan jag nog tro,» sade Siri, då de kommit in i salen, och nöp därvid systemen i armen. »Det rörde ju sig om skogsskötsel... jo, du är god du,» sade hon skrattande, i det hon ilade oppför trappan.

(Forts.)

Tröttnen ej,

vänliga läsare, att offra Edert lilla bidrag till »Iduns skollofskoloni!» Något, om än aldrig så litet, kunnat I ju undvara för de fattiga små barnens somarglädje. De minsta gåfvor kunna bli till rik väl-signelse. Ännu är tid, men uppskjuten ej längre! Om några få dagar måste tillrustningarna taga sin början, och många, många bli dock alltid de, som icke kunna få komma med, hur väl de än skulle behöfva det. Låten dessa rader mogna Edert beslut, och må detta blifva den goda gärningens bästa val-språk, som lyder —

just nu!

Innehållsförteckning.

Hertiginnan Anne d'Uzès; af *Alvar Arfwidsson*. (Med porträtt.) — Junimorgon; poem af *Bernhard Risberg*. — Ferier och öfverranterning; af *N. L. Victorin*. — Från lidandets och barmhärtighetens värld; några Stockholmsbilder af *Cecilia Bååth-Holmberg*. I: Drottningens skydds hem. — Södd; poem af *Sofie Lingo*. — Om konsten att packa; af *H. F.* — När grosshandlaren förlofvade sig; novellet för *Idun* af *Elin Åmön*. (Forts. o. slut.) — Husmoderlig almanack; af *Stenia*. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Idealerna; berättelse af *C. O. Gumælius*. Bel. med hedersnämnd. vid Iduns stora prist. (Forts.)

Sparsamma husmödrar! Requirera Bjurholms porter, fullgod med Göteborgs, fullgod med Göteborgs, men betydligt billigare.